

Wim Jurg

De lange zevende eeuw

of hoe christendom en islam de macht verdeelden

Inhoud

Vooraf 7

1. Prefect en paus in een spookstad 11

2. De heilige christelijke oorlog tegen de vuuraanbidders 42

3. De grootste overwinning en de grootste nederlaag 74

4. Kalief of koning van anderhalf wereldrijk 110

5. Verdeelde zee 143

6. De achtste of de tweede eeuw: hofmeiers, Europa, Bagdad 158

7. De late oudheid en de politieke macht van christendom en islam 190

Over bronnen en moderne wetenschap 200

Namen en spelling 213

Register 214

Herkomst afbeeldingen 217

Vooraf

In de vierde eeuw werd het christendom de staatsgodsdienst van het machtige Romeinse rijk. In de vijfde eeuw begon de westelijke helft van het rijk in elkaar te storten terwijl de oostelijke helft een krachtige en welvarende staat bleef, zo krachtig dat het later gebieden in het westen kon heroveren. De crisis in het oostelijke rijk kwam in de zevende eeuw. Het oostelijke Romeinse rijk overleefde, maar grote delen werden voortaan geregeerd door een islamitische kalief in plaats van door een christelijke keizer.

In *De vierde eeuw of hoe het christendom staatsgodsdienst werd* beschreef ik dat eerste proces, van de plotselinge keizerlijke erkenning van het eerder nog vervolgd christendom als een ook voor Romeinen geschikte godsdienst, via een aantal begunstingen, tot uiteindelijk het verbod van alle andere godsdiensten in het Romeinse rijk met alleen nog een gedoogstatus voor de joodse godsdienst. In dit boek wil ik laten zien hoe in de zevende eeuw, met een afronding halverwege de achtste, de Romeinse wereld rond de Middellandse Zee uiteenviel in staten met óf een christelijke óf een islamitische staatsgodsdienst. Sommige van die staten waren sterk, andere zo zwak dat je bijna niet van een staat kunt spreken. Dat laatste gold voor een aantal christelijke koninkrijken in wat nu Europa heet, met allerlei consequenties voor de zich daar ontwikkelende verhouding tussen de kerk en de 'staat'.

Ook in dit boek gaat het mij om de verhouding tussen staat en godsdienst. Ik wil niet zozeer vertellen hoe de godsdiensten ontstonden, christendom of islam, maar hoe ze politieke bescherming en macht kregen, of behielden, of verloren, met alle gevolgen voor zowel de staat als de godsdienst. Ik zal van de theologische debatten weer de hoofdlijnen schetsen, niet alle finesses. Waarmee ik niet wil zeggen dat de theologische finesses onbelangrijk waren. Sommige die tegenwoordig onbegrijpelijk kunnen lijken hadden toen enorme politieke betekenis, en dan komen ze uiteraard wel in dit verhaal terecht. Andere die van mij minder aandacht krijgen hadden absoluut betekenis binnen de

godsdienst en voor de aanhangers ervan. Emoties over godsdienstige kwesties konden ook toen hoog oplopen. Of je nou zelf in goddelijkheid gelooft of niet, godsdienst is belangrijk, voor mensen individueel en voor menselijke maatschappijen. De grote en voor de mensen van toen volkomen onverwachte politiek-religieuze omwenteling in de vierde eeuw kreeg in de zevende eeuw een even onverwacht vervolg, en beide omwentelingen samen gaven de geschiedenis van uiteindelijk zelfs de wereld een nieuwe richting. De uitkomsten kunnen achteraf gezien vanzelfsprekend lijken, in de vierde of zevende eeuw kende niemand die nog. De geschiedenis wordt nu eenmaal gemaakt door mensen die soms heel goed door hebben wat ze aan het doen zijn en soms helemaal niet. Vaak proberen ze maar wat. Of ze denken dat ze het door hebben en worden dan toch totaal verrast.

Ik heb met de titel van het boek een beetje gesmokkeld. In het voorwoord van *De vierde eeuw* moest ik vertellen dat de mensen toen er geen idee van hadden dat ze in de vierde eeuw na Christus leefden. Naast logischerwijs de heidenen, om de verzamelterm te hanteren die in de loop van de vierde eeuw in zwang kwam voor bijna alle niet-christenen, telden ook de christenen zelf niet vanaf de geboorte van Jezus Christus. In de zevende eeuw werd het jaartal door de christenen nog steeds op andere manieren berekend, door de telling bijvoorbeeld te laten beginnen bij de schepping of bij de inhuldiging van een keizer. Pas vanaf de achtste eeuw, en vooral vanaf het einde ervan, ging men in ‘Europa’ langzamerhand over op de jaartelling die we tegenwoordig in grote delen van de wereld gebruiken. De moslims telden ondertussen al volgens hun eigen kalender en vierden trots het einde van hun eerste eeuw. De ‘zevende eeuw’ is kortom een constructie achteraf. En dan gaat het hier ook nog om een lange zevende eeuw, die al iets voor 600 begint en doorloopt tot wat we nu het jaar 750 noemen.

Dit boek eindigt rond 750 omdat het verhaal van de breuk in het Middellandse-Zeegebied in de zevende eeuw min of meer werd afgerond halverwege de achtste. Tot ver in de zevende eeuw moesten de Germaanse rijken in het westen er rekening mee houden dat het oostelijke Romeinse rijk opnieuw legers en vloten zou sturen om de oude rijksgrenzen te herstellen. Belangrijker: het Middellandse-Zeegebied bleef ondanks de verschillen een culturele en godsdienstige eenheid, een Romeins gemenebest, de *res publica* in het Latijn of de *oikoumene* in

het Grieks. Even leek het erop dat het gemenebest tot een einde zou komen door de Perzen, maar het liep anders. Toen begonnen de Arabische veroveringen en liep het weer anders. In het begin van de achtste eeuw waren de grenzen tussen islam en christendom getrokken, voor zover er nog van één christendom kon worden gesproken, want ook het christendom zelf ontkwam niet aan verbrokkeling. Waarna halverwege de achtste eeuw het Arabische rijk een nieuw centrum oostelijk van het oude Romeinse rijk stichtte, terwijl in het westen een nieuwe christelijke macht zich van de Middellandse Zee af bewoog in wat Europa zou worden. De Middellandse Zee was niet meer het vanzelfsprekende middelpunt. De grenzen tussen christendom en islam waren het resultaat van de kracht van staten. De christelijke staten waren niet bij machte geweest het hele Middellandse-Zeegebied te blijven beheersen en de nieuwe islamitische staat had de macht gehad de helft te veroveren, maar niet het geheel. Beide kampen moesten leren te leven rond een voortaan verdeelde zee. Wie naar een kaart van het Middellandse-Zeegebied van toen en van nu kijkt ziet dat na 750 eigenlijk alleen het Iberisch schiereiland en Turkije van politiek dominante godsdienst zijn gewisseld, even afgezien van de vraag hoe politiek dominant de godsdiensten tegenwoordig zijn. Tussendoor trokken kruisvaarders naar het oosten en Ottomanen ver Europa in, maar deze veroveringen werden, al lieten ze erfenissen achter, ook weer ongedaan gemaakt.

Het boek begint in de oude hoofdstad Rome met een met zichzelf worstelende paus. Dan volgt de geschiedenis van een keizer en keizerin die vanuit Constantinopel naar het oosten trokken en de grootste overwinning behaalden, gevolgd door de grootste nederlaag. Daarna blijft het verhaal in het oosten, bij een koning of kalief over anderhalf wereldrijk. Tot slot keren we terug naar het westen, het verre westen, naar een krachtige oorlogsheer. In de conclusie in hoofdstuk 7 zal ik niet alleen terugkijken naar de zevende eeuw, maar naar de komst van de beide nieuwe staatsgodsdiensten in de late oudheid. Daarna volgt nog een extra hoofdstuk waarin ik verwijs naar de bewaard gebleven bronnen uit de tijd zelf, het zijn er niet heel veel, en een selectie geef van belangrijke moderne boeken. Ook staat daar waar de citaten vandaan komen. Maar eerst dus naar de paus en naar de tijd dat het christelijke gemenebest, totdat de laatste dagen van de aardse wereld zouden aanbreken, eeuwig leek.

Postscriptum

Ik schreef dit boek in 2012 en 2013, deels in Nederland en deels in New York, terwijl in Syrië een burgeroorlog woedde. Ik heb geprobeerd de nieuwe oorlog niet te laten doorklinken wanneer ik het over de oorlogen en burgeroorlogen van lang geleden in niet in de laatste plaats dat land moest hebben. Wel heb ik een paar verwijzingen naar 'oude bouwwerken in Syrië die er nu nog steeds staan' geschrapd of afgezwakt: al had ik het bouwwerk ooit met eigen ogen gezien, wie kon zeggen of het ondertussen niet was beschadigd of vernietigd of nog zou worden vernietigd. Ik hoop dat wanneer u dit leest deze nieuwe beproeving voor Syrië en de Syriërs voorbij is.

1. Prefect en paus in een spookstad

Rome

Gregorius de Grote. Heilig verklaard door westerse en oosterse christenen. De simpele eerste middeleeuwer. De erudiete laatste Romein, efficiënt bestuurder. Hard, intolerant en gevangen in zijn tijd. Wijs, zijn tijd ver vooruit en voorbeeld voor vele pausen na hem. De laatste goede paus. Het oordeel ‘laatste goede paus’ is van Calvijn. Al bij de eerste hoofdpersoon in dit verhaal botsen de meningen.

Gregorius werd waarschijnlijk geboren in of rond 540, in Rome, aan het begin van een voor Rome en Italië catastrofale tijd. In 540 leek het nog of de oostelijke Romeinse keizer, Justinianus, Italië zonder grote problemen weer onder zijn gezag had gebracht. Na 540 ging bijna alles mis. Toen Gregorius in 590 bisschop van Rome werd, paus, was Rome pas echt een ruïnestad geworden. Leeg, met hooguit vijftigduizend inwoners in plaats van het miljoen in de oude glorie-tijd. Een buitenpost van een rijk dat vanuit het nieuwe Rome in het oosten werd geregeerd, Constantinopel.

Vanaf het begin van de vijfde eeuw was de westelijke helft van het Romeinse rijk uiteengevallen. Steeds meer en uiteindelijk zelfs alle westelijke provincies werden veroverd door Germaanse volken die er hun eigen bestuur vestigden. Volken die zelf weer onder druk stonden van de uit Azië binnengevallen Hunnen. De oostelijke helft weerde ondertussen alle aanvallen af, zij het soms door de daar binnenvallende volken beleefd en met geld mee naar het westen door te sturen. Het westen en het oosten hadden een tijd afzonderlijke maar in theorie gezamenlijk regerende keizers gehad. Toen in 476 de westelijke keizer, die in de praktijk al bijna geen macht meer had, werd afgezet zonder benoeming van een opvolger, was de oostelijke keizer in theorie ook weer de keizer van het westen geworden. Zelfs de meeste in de westelijke helft gevestigde Germanen onderschreven de theorie, zolang het maar beperkt bleef tot wat eerbetoon en zichzelf in de praktijk regeerden.

In de zesde eeuw vond keizer Justinianus de tijd rijp om het westen te heroveren. Hij bereidde het grondig voor, onder meer door aan de oostgrens een verdrag met Perzië te sluiten, de oude vijand en enige grote buurstaat van het Romeinse rijk. De eerste westelijke expeditie begon in 533 en was gericht op Africa, de oude Romeinse provincie met hoofdstad Carthago, niet ver van het huidige Tunis. De Germaanse Vandalen hadden er een eeuw geheerst en werden binnen één jaar vernietigd door een goed geoefend leger onder generaal Belisarius. Daarna kreeg Belisarius de opdracht het kunststuk te herhalen in Italië tegen de Oost- of Ostrogoten.

De Ostrogoten hadden Italië veertig jaar lang geregeerd met groot respect voor de oude Romeinse cultuur. Voor zij Italië veroverden was Rome tweemaal door andere Germaanse volken geplunderd, de Visigoten en de Vandalen, maar beide keren zonder dat er veel was verwoest. Het aantal inwoners was al fors achteruitgegaan vergeleken met de tijd waarin Rome de keizerlijke hoofdstad was, toch leek het leven er bijna als vanouds, zeker het leven van de oude Romeinse elite. Die was nog steeds rijk, in het bezit van landerijen in heel Italië en daarbuiten. De senatorenklasse, de elite van de elite, was zelfs extreem rijk. De kinderen van de gegoede families konden op klassieke wijze worden opgeleid. De oude ambten bestonden nog en de senaat vergaderde, zolang de beambten en de senaat de werkelijk regerende Ostrogoten maar niet in de weg zaten. In delen van Rome werd nog gebouwd, Ostrogoten en Romeinen woonden samen festiviteiten bij.

Ook in Italië leek het plan van Justinianus vrij gemakkelijk te slagen. Eind 536 trok Belisarius Rome binnen en in 540 viel Ravenna, de hoofdstad van zowel de laatste westelijke Romeinse keizers als de Ostrogotische koningen. Heel Italië leek heroverd. En toen bleken de Ostrogoten nog niet verslagen en begon er een nieuwe strijd, voor de Ostrogoten uiteindelijk de doodstrijd, die Italië echt verwoestte. Het was de kindertijd van Gregorius. Het Rome waarin hij opgroeide werd afwisselend belegerd en bezet door de Ostrogoten en de soldaten van Justinianus, en nu werd er wel veel verwoest. Vele senatorenfamilies vluchtten naar Constantinopel, sommige kwamen na de oorlog terug, andere nooit. De oorlog duurde zo lang omdat in het oosten de Perzen weer aanvielen. Misschien opgestookt door Ostrogotische gezanten zagen de Perzen een kans en verbraken ze in 540 het vredesverdrag

dat bij het afsluiten nog eeuwig was genoemd. Justinianus wist waar de prioriteiten lagen, hij trok onmiddellijk een groot deel van zijn leger terug uit Italië om de grenzen in het oosten te verdedigen. Zijn in Italië achterblijvende generaals moesten het verder met legertjes van enkele duizenden soldaten doen, een tiende van de grootte van de Romeinse legers die de Perzen tegenhielden.

En er kwam de pest. Vanuit het Romeinse rijk reisden handelaren tot ver voorbij de oostelijke en zuidelijke grenzen, vooral op scheepsroutes via de Rode Zee, en waarschijnlijk met de handel over de Rode Zee mee bereikte kort na 540 een van de grootste pestepidemieën uit de geschiedenis het zuidoosten van het Middellandse-Zeegebied. Gauw woedde de pest overal, in Constantinopel, in Italië. Vele steden in oost en west verloren een derde van de bevolking. In Italië ging door de pest en de oorlog samen vermoedelijk meer dan de helft van de bevolking dood. Gregorius behoorde tot de overlevenden, maar je leest de overall aanwezige dood in wat hij dicteerde toen hij paus was. In 554, nadat er vanuit Constantinopel eindelijk weer een groter leger was gestuurd, waren de Ostrogoten vernietigd. Net als eerder de Vandalen verdwenen ze, het volk bestond niet meer. Italië kreeg nauwelijks de kans om bij te komen. In 568 vielen vanuit het noorden de Longobarden binnen, in wat bekend staat als het slothoofdstuk van de Germaanse volksverhuizingen. De Longobarden veroverden grote delen van het noorden en het midden. Rome, Ravenna en de meeste andere ommuurde steden in de kuststreken bleven voorlopig buiten hun macht, maar vrolijker werd het leven van de inwoners en van Gregorius er niet op.

Gregorius kwam uit de Romeinse elite, uit een welgestelde familie met land en andere bezittingen. Waarschijnlijk niet een van de oude senatorenfamilies, wel een familie die voor zover de omstandigheden dat nog toelieten de kinderen een goede opleiding kon geven, de meisjes ter voorbereiding op een leven binnenshuis, de jongens op een carrière daarbuiten. Zo'n Romeinse carrière voor mannen kon in deze tijd zowel burgerlijke als kerkelijke ambten inhouden. Gregorius' familie had al enkele hoge kerkelijke bestuurders geleverd, waaronder minstens eenmaal de bisschop van Rome. Drie tantes hadden voor een religieus leven gekozen, niet als nonnen in een klooster maar in hun eigen woning, terwijl een andere tante juist tegen alle tradities in met een beheerder van het familiebezit was getrouwd. Ondanks dit

schandaal zal het aanzien van zijn in Rome gebleven familie alleen maar groter zijn geworden door de vlucht naar Constantinopel van vele senatorenfamilies. Het huis waarin Gregorius opgroeide stond op de Caelische heuvel, net buiten het oude centrum maar met uitzicht daarop. Dat oude centrum van Rome was inmiddels vrijwel verlaten, het was het gebied waar de heidenen hadden geregeerd. Het leven van de nu christelijke elite van Rome speelde zich daarbuiten af. Pal onder de plek waar Gregorius opgroeide, er is later een naar hem genoemde kerk gebouwd, lag en ligt het zuidoostelijke einde van het Circus Maximus, tegenwoordig van de Caelische heuvel gescheiden door een druk verkeersplein. In het Circus werden geen spelen meer gehouden en datzelfde gold voor het Colosseum iets naar het noorden. Op de Palatijnse heuvel recht tegenover het huis van Gregorius waren de oude keizerlijke paleizen vervallen tot ruïnes, vooral omdat niemand ze meer onderhield. Alleen het kantoor van de vertegenwoordiger van het keizerlijk gezag, aan de voet van de Palatijnse heuvel, functioneerde nog. Het kantoor was klein en de vertegenwoordiger had weinig bevoegdheden. Het keizerlijke bestuur over Italië, het deel dat niet in Longobardische handen was, resideerde in Ravenna.

In 573 werd Gregorius, dan dus ongeveer 33, prefect van Rome. Een hoge burgerlijke functie die onder meer het voorzitterschap van de senaat inhield. De senaat van Rome, voor zover deze nog vergaderde, had inmiddels niet veel meer te betekenen, maar de prefect moest nog steeds recht en orde in de stad handhaven en dat kan in deze chaotische tijd niet eenvoudig zijn geweest. Je mag aannemen dat Gregorius, als hij daar inderdaad niet door geboorte toe behoorde, na zijn benoeming als lid van de senatorenklasse werd beschouwd. Voor de stadsprefecten van Constantinopel was door Justinianus zelfs per wet vastgelegd dat ze in rangorde boven de senatoren stonden. Gregorius' worsteling met zichzelf moet toen zijn begonnen. Hij wilde helemaal geen bestuursfuncties, burgerlijk of kerkelijk. Het is de rode draad in zijn leven: hij wilde boeken lezen, nadenken, schrijven, bidden. Bestuursfuncties slorpten hem op, de hele dag moesten er dingen worden gedaan en geregeld, de verantwoordelijkheid drukte op hem, want als hij zo'n functie had wilde hij het goed doen. Mogelijk is een van zijn broers hem als stadsprefect opgevolgd, hijzelf in elk geval trok zich na een jaar of twee terug uit de wereld. Hij stichtte in het huis waarin hij was opgegroeid een

klein klooster en werd zelf niet de abt maar een van de monniken. Het was het leven waarvoor hij zich het meest geschikt vond. Lang duurde het niet, binnen een paar jaar stelde de toenmalige paus hem aan als diaken, een kerkelijke bestuursfunctie. Er was in het lege Rome groot gebrek aan kundige mensen, de paus zal hebben gedacht dat de kerk zich niet de luxe kon veroorloven een man met prefectervaring in het klooster te laten. Kort na zijn aanstelling kreeg Gregorius een belangrijke opdracht, in 579 werd hij als vertegenwoordiger van de paus naar Constantinopel gestuurd. Hij bleef er tot 585 of 586.

Constantinopel

Gregorius was in de nieuwe hoofdstad, met toegang tot het hof van de keizer, ook in de ogen van de paus van Rome de hoogste macht op aarde. In Constantinopel en het oosten bestond het Romeinse rijk in macht en pracht, het overgebleven deel van het laat-Romeinse rijk dat aan het eind van de vierde eeuw nog het hele Middellandse-Zeegebied omvatte. Gregorius woonde bijna in de schaduw van de enorme bouwwerken van het regeringscentrum. Hij leefde er zoveel hij kon als monnik en bouwde ondertussen een netwerk op waarvan hij in de rest van zijn leven gebruik heeft gemaakt.

Anders dan hier en daar nog steeds wel wordt gedacht was het Romeinse rijk in de vierde eeuw, toen het christendom de staatsgodsdienst werd, niet een rijk in verval. Het was juist aan een nieuw bestaan begonnen. De grote Romeinse overlevingsstrijd had net daarvoor plaatsgevonden, in de derde eeuw, toen het rijk bijna bezweek onder de druk van burgeroorlogen en aanvallen van buiten. Het was aan het eind van de derde eeuw gered door de reorganisaties van keizer Diocletianus. Zo conservatief als hij was hervormde hij het Romeinse rijk tot een staat met trekken die we tegenwoordig modern zouden noemen. Een scheiding van burgerlijk en militair bestuur, beide gereorganiseerd en gecentraliseerd. Een groot en systematisch opgezet ambtenarenapparaat, met vaste rangen en salarissen, om de opdrachten van de keizer uit te voeren. Een sterk vereenvoudigd belastingstelsel dat voor het eerst voor alle burgers gold, ook voor de tot dan toe vrijgestelde inwoners van Italië. Waarbij er niet simpelweg zo veel mogelijk belasting werd

geïnd maar op basis van een vooraf opgestelde begroting, met schattingen van de uitgaven en daarvoor benodigde inkomsten, een revolutie op zich. Voor het eerst was het Romeinse rijk een onverhuld absolute monarchie geworden, dat klinkt wat minder modern, maar met behoud van de oude in wetten vastgelegde rechtsprincipes waar zelfs absoluut heersende keizers rekening mee moesten houden. Diocletianus' hervormingen werden voortgezet en voltooid door zijn opvolger Constantijn de Grote, die bovendien het christendom de positie gaf van erkende en later zelfs begunstigde godsdienst, zonder daarbij op te treden tegen de andere godsdiensten. Ruim vijftig jaar na Constantijns dood, aan het eind van de vierde eeuw, werd het christendom de enige toegestane godsdienst, met alleen voor de joden nog een gedoogstatus.

Het uiteenvallen van de westelijke helft van het rijk in het begin van de vijfde eeuw kwam onverwacht. Wat in de derde eeuw onvermijdelijk had geleken gebeurde nu in het westen alsnog. In de tijd zelf leek de grootste dreiging juist uit het oosten te komen, van de ervvijand Perzië. Het is goed om het weer eens om te draaien: het wonder is niet dat het Romeinse rijk op enig moment uiteenviel, het wonder is dat sommige rijken zoals het Romeinse zo lang konden bestaan. In de derde eeuw was het op het nippertje goed gegaan voor het Romeinse rijk. In de vijfde eeuw ging het in het westen door een combinatie van zwak leiderschap en externe militaire druk door de Germanen, en ook wat pech, wel mis.

Voor het rijk in het oosten was de vijfde eeuw een periode van relatieve rust en bloei. Het had het geluk dat het maar tweemaal tot een oorlog met de Perzen kwam. Het Romeinse leger hield gemakkelijk stand, het was niet alleen een kwestie van geluk. Het ambtenarenapparaat werkte redelijk efficiënt. Het werd niet uitsluitend aangevuld uit de al machtige families, er werd ook buiten de elite gezocht en geselecteerd op kunde. Zolang de kunne maar mannelijk was. Wel mocht de aan te stellen ambtenaar gecastreerd zijn, een eunuch. In het financieel beheer en de belastinginning werd vastgehouden aan de hervormingen van Diocletianus. Op juridisch gebied hervormde het rijk zich verder door de instelling van door de staat betaalde juridische opleidingen, verplicht voor ambtenaren die recht moesten spreken of daarover moesten adviseren: zelfstandige advocaten bestonden er altijd al, nu werd ook de rechtspraak geprofessionaliseerd. Al bleef de oppermacht

natuurlijk bij de keizer die zowel de wetgever als, in beroepsprocedures, de hoogste rechter was. Staten in oude tijden konden heel krachtig zijn, maar bleven zitten met wat in de geschiedschrijving van de Chinese staat wel het probleem van de slechte keizer is genoemd. Het was altijd maar afwachten of een keizer kundig bleek, hij kon ook onkundig blijken of onverantwoordelijk, met een funeste uitwerking op zelfs de best georganiseerde staatsinstellingen, en hoe kwam je dan van zo'n keizer af? In krachtige oude staten was goed geregeld dat er verantwoording van beneden naar boven werd afgelegd, anders waren ze niet krachtig, maar het afleggen van verantwoording van boven naar beneden bestond niet in enige moderne betekenis. Laat staan dat er een afzettingsprocedure voor keizers was vastgelegd. Het oostelijke Romeinse rijk van de vijfde eeuw had het geluk dat de keizers op zijn minst niet al te slecht uitvielen en het ook niet werd verscheurd door langdurige burgeroorlogen over de opvolging.

In de tweede helft van de vijfde eeuw was de patriarch van Constantinopel bij die opvolging betrokken geraakt, vanaf 457 zette hij de nieuwe keizer een kroon op. Maar dat was een aanvullende ceremonie, het leger en het volk en de senaat van Constantinopel behielden alle drie hun eigen inhuldigingsceremoniën. Het tekende de positie van de christelijke kerk in het oostelijke rijk: machtig, zeker nu het christendom al een tijd de staatsgodsdienst was, maar naast de nog grotere macht van de staat. Niet in plaats ervan.

Keizer Justinianus erfde in de zesde eeuw een zeer rijke staat, waarschijnlijk een van de twee rijkste staten ter wereld. De andere was China. Justinianus gebruikte de macht en rijkdom voor een krachtoplosie, toen Gregorius in Constantinopel aankwam was Justinianus veertien jaar dood en de explosie galmde nog na. Ik vertelde al hoe Justinianus probeerde het westen te heroveren. De gevolgen van zijn beleid op religieus gebied, in de verhouding tussen staat en godsdienst, krijgen later in dit verhaal een plek. Een deel van de rijkdom besteedde Justinianus aan gebouwen, met als grote voorbeeld natuurlijk de Hagia Sophia in Constantinopel, de Kerk van de Heilige Wijsheid, die Gregorius ruim veertig jaar na de voltooiing zag. Justinianus' kerk, bijna duizend jaar lang de grootste in de wereld, staat er nog in volle pracht, van vele andere in zijn opdracht opgetrokken bouwwerken bleven tot in onze tijd de resten bewaard, zoals de imposante ruïnes van de

verdedigingswerken in Syrië tegen de Perzen. Het gebruikelijke beeld van het lange keizerschap van Justinianus is dat hij te veel wilde en daardoor de kracht van het rijk heeft ondermijnd. Hij heeft de schatkist inderdaad stevig aangesproken. En het is waar dat hij zo persoonlijk regeerde, zijn laatste jaren steeds meer teruggetrokken in zijn paleis van waaruit hij zich desondanks met elk detail bemoeide, dat hij alleen al daardoor de effectiviteit van het ambtenarenapparaat heeft aangetaast. Waarom nog vaste procedures of eigen initiatief als er aan de top toch geen rekening mee wordt gehouden? Maar Justinianus en zijn rijk hebben ook de pech van de pest gehad. Tijdens zijn regering is ook in Constantinopel waarschijnlijk een derde van de bevolking doodgegaan. Daar wordt een volk niet optimistischer en een staat niet krachtiger van.

Gregorius woonde in Constantinopel aan de zuidelijke rand van het regeringscentrum vlak bij de zeemuren, in een huis dat speciaal bestemd was voor de vertegenwoordiger van de bisschop van Rome. Hij moet er vaak het gejuich van de toeschouwers in het hippodroom hebben gehoord, de reusachtige wagenrenbaan net ten noorden van zijn woning. Naast het hippodroom, aan de oostzijde, lag het enorme keizerlijke paleis, en weer ten noorden daarvan een plein met recht tegenover de paleisingang de Kerk van de Heilige Wijsheid en aan de oostkant het senaatsgebouw. Gregorius woonde samen met een aantal van zijn vroegere mede-monniken die hij uit Rome had meegenomen. Toch weer een klein klooster, dat hij af en toe moest verlaten voor audiënties of gesprekken in het keizerlijk paleis. Gregorius ging in Constantinopel vooral om met westerlingen. Naast zijn huisgenoten waren dat andere bezoekers uit het westen, zoals bisschop Leander, afkomstig uit het rijk van de West- of Visigoten in wat nu Spanje en Portugal is en in Constantinopel op een diplomatieke missie, al zijn de details onduidelijk. Later meer over Leander. Gregorius ontmoette eveneens veel leden, mannen en vrouwen, van de na 540 uit Rome gevluchte senatorenfamilies. Een voordeel voor Gregorius was dat de westerlingen Latijn spraken. Daarmee komen we op een nogal eens bediscussieerd onderwerp: sprak Gregorius Grieks? Hijzelf heeft het later ontkend, maar dat was om te onderstrepen dat onder zijn naam uitgegeven Griekstalige geschriften niet van hem waren. Zoals het al eens voorzichtig is samengevat: Gregorius' Grieks was waarschijnlijk niet verwaarloosbaar en evenmin goed. Dat maakte het leven voor hem

in Constantinopel niet gemakkelijker. De spreektaal in Constantinopel was altijd al Grieks geweest, toch bleef de kennis van het Latijn eeuwenlang groot, want dat was de taal van het leger, het hof en het recht. Juist in deze tijd begon de status van het Latijn in Constantinopel te veranderen. Justinianus bleek achteraf een van de laatste keizers die de taal van huis uit spraken en we zullen nog zien hoe het Latijn in de zevende eeuw door het oostelijke rijk als officiële taal werd afgeschaft.

Gregorius heeft twee keizers ontmoet, Tiberius en Mauricius, om hier nog even de Latijnse namen te gebruiken. Ook voor Gregorius zullen de audiëntieregels hebben gegolden die driehonderd jaar eerder door Diocletianus waren ingevoerd en sindsdien alleen in kleinigheden waren aangepast. Alles was gericht op het scheppen van ontzag en afstand. Wie werd toegelaten moest een opzettelijk lange wandelroute door de gangen en hallen van het paleis volgen. De Kerk van de Heilige Wijsheid kunnen

Jongen die wagenrenners nadoet. Net als de afbeelding op de cover deel van een mozaïekvloer uit het grote keizerlijke paleis in Constantinopel. De vloer werd gelegd in opdracht van keizer Justinianus I en was enkele decennia oud toen Gregorius in Constantinopel woonde en het paleis regelmatig bezocht om op audiëntie te gaan. We weten niet zeker of Gregorius in de betreffende zaal is geweest en over de vloer heeft gelopen, maar het zou zomaar kunnen.

